

OCTAVIAN SIREAGU :

KRISZTUS ÁRNYÉKÁBAN*

ELŐSZÓ ÉS VALLOMÁS

A szabadságnak és a hitnek könyve ez, de éppen úgy az alázaté és az Istenben való elmerülése is.

Szeretem a szabadságot és kívánom, hogy mindenki szeresse és szerethesse, de csak az, aki nem visszaélni, de élni tud vele.

Szeretem a szabadságot, de nem csak azért, mert magyar vagyok és költő vagyok, hanem azért is, mert mindezeken túl, mint ember azok közé tartozom, akik mindenki számára küzdenek a szabadságért.

És miért fontos a szabadság? Mert csak az igazán szabad lélek szeretheti Istenét. Azt az Istent, akit ma a világ nagyobbik fele elhagyott, vagy más istenséggel cserélt fel.

De nem akarom sohasem sötétnek látni a jövőt. A talaját vesztett, a célját kereső ember egy válaszüthöz érkezett. És akinek nem volt elég egy Isten, aki ostoba gögijében elvetette Őt, helyébe mást állított mégis: az állam-istent, a háború istenét, a pénz istenét. És jöttek olyanok, akik a vérre esküdtek és nem az volt a baj, hogy meghaltak, hanem az, hogy őktek érte.

Egyre kevesebben maradtak azok, akik hittek a szeretetben, a tiszta emberiségben. És az útszéli Krisztusok, mint a keresztrefeszített Szeretet csodálatos jelképei, kigúnyolva és reménytelenül néztek a porba.

Ezért, ha követni akarlak, mindenkit szeretnem kell: a világot, az emberiséget. És hinnem kell a közös célban, mely Hozzád hajt mindnyájunkat.

Ó, én hiszek az emberiség egyetemes világcéljában, de hiszek magyarságomban is. Hiszem, hogy az örök emberi magaslataira csak a nemzet fogalmán át juthatok! Elvetek minden nemzetköziséget. Gyökértelen és az „ember” ellensége az, aki nem vallja magát egy nemzethez tartozónak. Én bátran kidíltom világgá és vállalom magyarságomat. Meggyőződéselem, hogy minden nemzet egy különös és csodálatos szint képvisel a világszövedékben. Ez a világszövedék azonban nem más, mint a színek békés testvérisége, az emberi lélek nyugtalan, de mégis nyugalomra vágyó ezerarcúsága. S ez az ezerarcúság tükrözi

* Flórián Tibor, akinek több verseskötete jelent már meg Erdélyben, lefordította az ugyancsak jó nevű román költő prózai költeményeinek kötetét. A fordító előszavából és költeményeiből egy kis szemelvényt sorozatot adunk át a Vigilia olvasóinak.

igazán és a maga tesjességében az ember arcát, mely végeredményben és céljában csak egyetlen: a magasabbrendűségében és isteni hivatásában hívő embernek arca.

Talán egy évvel ezelőtt került kezembe román testvérem könyve: In umbra lui Crist (Krisztus árnyékában). S ahogy forgattam könyvét, mind erősebb lett bennem a vágy, hogy lefordítsam, illetve átköltsem magyarra ezeket a prózai költeményeket. Ezt nem csak azért akartam, hogy egy önmagát kereső és velem hangulataiban rokon román lelket megszólaltassak magyarul, hanem azért is, mert úgy éreztem: szolgálatot teszek ezzel, éppen most a kereszténységnek, a katolikusságnak és magának a Hitnek.

Adadtam magam egy könyvnek és egyesültem alázatosságban valakivel, anélkül, hogy megvontam volna határait annak, ami az övé s ami az enyém. Itt már nem én voltam a fontos (se nem ő), hanem az eszme, nem az egyén, hanem a közösség!

F. T.

I.

Becsukódtak az ég arany kapui, s én elfelejtettem búcsút venni Attól, ki tenyerében tartja szívemet...

Mivel zörgethetek vajjon, hogy megnyílnak — pillanatra bár — áldott kapui? Ó, mivel zörgethetek?

II

Emelkedj lelkem, gyűiölt börtönödből emelkedj föl!

Harmatosak a rét füvei és a Nap a hegyek vállán még nem dobta át arany hálóját...

Készítsd szárnyaidat, én lelkem, készítsd!

Éjjel az égi csillagnyájak Pásztora egy liliummal fog eljegyezni.

III.

Tüzes Tekintetének nyilai a vad éjszakára törnek, ki a Hajnal taváról nem akarja fölemelni szárnyait.

Szívem, te légy az íj, melyből a Sötétség szívébe — ki möhón a hajnal édes tejét szívja — suhogva kiröppen a nyíl.

IV.

Könnyezni kezd fejem fölött a szentkép, ha látja: vétkezni akarok Ellene, ki vétkeinket megbocsájtja...

És akkor reszketve sóhajtok föl Hozzá: öntözd meg arco-

mat szent harmatoddal, mellyel én is a harangok nyelvét öntözöm.

És halvány lesz az arcom alázatomban, mint az ének, mit helyettem egy fülemüle dalol a folyómenti erdő boltozata alatt.

V.

Nem tudom, az én életem hullámai, miért beszélnek ugyanazon a nyelven — melyet nem tudok megérteni — mint a patak, ki pajkos gyermekként, ezüst ingecskéjében ugrál a szomorú fűzek kápolnái alatt.

Vagy talán az Ó vizei is onnan erednek, ahonnan az én hullámaim: az Ég szikláiból?...

VI.

Mit láthatnék vajjon, ha egy fénylő éjszakán a Hold háta mögé lopóznék?

Ugyanazt, mint a Földről: egy tányért, szabálytalan ráncokkal, vagy egy leánynak fenséges arcát, kinek mosolya a mi tájunkra még nem érkezett le?

VII.

Hagyd még pihenni a Reggel ragyogó kormánypalcáját, Te, fenséges és tiszta arc, míg fájó szemeim az álom mézét meg nem ízlelik!

A szél kegyetlen korbácsával a fáknak rohant ma éjjel, fegyveres felhők, mint bőszt harcosok dübörögtek fejem fölött s elmerültem e vad küzdelembe, míg csak hullni nem kezdett az eső, nyugalmasan és bölcsen.

VIII.

Álltál szívem fölött és nézted, hogy vétkeimért büntetem magam.

Vártam, hogy jöjj és segíts kétségeimben, hogy megtaláljam minden vétkeimet, azokat is, amiket Te láthatsz egyedül. De Te álltál, mint a szobor, mert bíztál bennem s mosolyod, mint égi ajándék biztatón sugárzott felém.

IX.

A Te szíved, tudom, semmivel sem volt nagyobb, mint az enyém és mégis az én szívemben nem találhattak oltalmat

a rettegő világok, csak a Tiédben. Mert Te vagy mindnyájunk menedéke...

De mi értelme is lenne, hogy szívemben hordozzam a nyugtalan népek sorsát, ha elnyerve Téged, elnyertem a ropant világot is?

X.

Sokan csábítottak bűnös szépségükkel, de el nem estem, mert én a fényt s nem az árnyékot kerestem.

És megláttalak Téged.

Sok égi hang varázsa bűvölt, de nem hulltam arany hálójukba, mert a Te hangodat figyeltem egyre:

„Én a láthatatlan szépségek és az örökkévaló hangok vadásza vagyok.

És azért vagyok ilyen gazdag.”

Fordította *Flórián Tibor*